

SPION VAN DE MOSSAD

Inhoud

Proloog	11
Inleiding	20
Deel 1 Het oude volk	
1 Een vechter als Gideon	27
2 De wet op de terugkeer	35
3 Linda	43
Deel 2 Strijder worden	
4 In militaire dienst	51
5 Verdwaald in Gaza	58
6 Leren liegen	64
7 Hinderlaag	72
8 Onder druk gezet	79
9 Landgenoten	85
10 Missies in Libanon	90
Deel 3 Hotelspion	
11 Carrièreswitch	101
12 Een vreemde brief	111

13	Verdachte zaken	121
14	Het Kantoor	128
15	NOC	134

Deel 4 Doelwit Iran

16	Verboden vriendschap	157
17	De Schaduwcommandant	172
18	Goddelijke interventies	177
19	De worm	184
20	Wurgende sancties	192

Deel 5 De tentakels

21	De partij van God	203
22	Hezbollah en de seksclub	215
23	Wapens voor Hamas	222
24	Kennis van het geheim	229
25	Nadia	232

Deel 6 Grote vissen

26	Geen groen licht voor de Schaduwcommandant	239
27	De martelgeneraal	245
28	De bomexpert	254
29	In de val	265
30	De Praxis	281

Deel 7 Ontmaskering

31	De AIVD	291
32	Operationele eenzaamheid	298
33	Op de vlucht	315

Epiloog. Waarom schrijf ik dit?	331
Verantwoording door coauteur Silvan Schoonhoven	335
Appendix 1 – ‘De Mossadman’ en Erik van Sabben door coauteur Silvan Schoonhoven	340
Appendix 2 – ‘Mijn legende’	343
Verklarende woordenlijst	346

*Voor mijn vrouw Linda en mijn kinderen:
jullie hebben de prijs betaald voor mijn keuzes. Terwijl ik
mijn werk deed, droegen jullie de zorgen, de stilte en mijn
afwezigheid op momenten die nooit meer terugkomen. Ik
weet wat ik gemist heb – maar nog meer wat ik jullie heb
laten missen. Zonder jullie liefde, geduld en kracht had ik
dit nooit kunnen volbrengen.*

Proloog

Port Sudan, 2011

We zaten al uren te wachten toen eindelijk de grijze Hyundai voor het Coral Hotel stopte. Het was inmiddels halftien 's avonds en pikdonker. Vanuit de lobby van het hotel probeerde ik te onderscheiden wie er achter het stuur zat. In het rode schijnsel van het dashboard herkende ik het gezicht van ons doelwit, de man die wij de codenaam 'Lekke Band' hadden gegeven omdat we zijn vorige auto met een mes onder handen hadden genomen.

Hij bleef achter het stuur wachten. Vijf minuten later klonk achter me een 'ping'. Ik keek om en zag ons tweede doelwit uit de lift stappen. Deze Soedanees was gekleed in een traditioneel wit gewaad. Hij liep naar buiten en stapte in bij Lekke Band. Mijn Mossad-collega's, die buiten in verschillende posities op de uitkijk stonden, hadden het ook gezien. We wisten nu dat beide Arabieren in hetzelfde voertuig zaten en hadden de vereiste vierogenbevestiging. De operatie kon doorgaan.

De auto startte en reed de straat uit, de nacht in. Yuval gooide zijn sigaret weg en zette zijn helm op. Sylvia pakte hem om zijn

middel en samen reden de twee bajonetten op de motor de Hyundai achterna. Ik verliet het hotel en stapte in de Mercedes van de teamleider. Samen volgden we op wat ruimere afstand. Eén afslag verder en we zaten al in de haveloze buitenwijken van Port Sudan, waar loslopende geiten en straathonden tussen het zwerfvuil scharrelden op zoek naar iets eetbaars.

We lieten de havenstad achter ons en gingen de weg op richting vliegveld, een onverlichte autobaan die kaarsrecht langs de Rode Zee liep over een kustvlakte met overal puin, plastic afval en hier en daar een dorre struik. Het rook ziltig en de warmte hing nog steeds over het land. We spraken weinig, in beslag genomen door wat eraan zat te komen.

In de verte zagen we hun achterlichten, maar dankzij de gps-tracker onder de Hyundai konden we de targets ook volgen op onze laptop. Yuval schakelde de lichten van zijn motor uit. Vanaf het passagierszadel belde Sylvia met de teamleider: ‘Hebben we toestemming?’

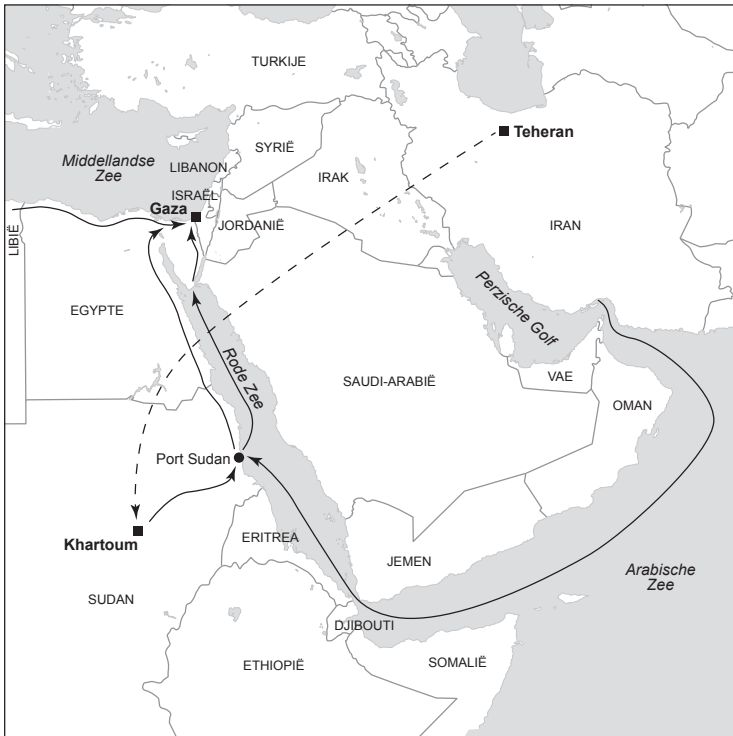
‘Go,’ bromde die. We konden dat niet zien van een afstand, maar we wisten dat Sylvia nu haar laseraanwijzer tevoorschijn haalde en op de Hyundai richtte. Ze drukte de knop in, waardoor de auto baadde in infrarood licht, onzichtbaar voor het menselijk oog, maar wel te zien door de sensor in een Hellfire-raket. Een onbemand vliegtuig cirkelde kilometers boven ons hoofd en liet zo’n raket los. Met zijn vinnen stuurde de Hellfire recht op de infrarode gloed af, als een mot naar een lamp. Even later lichtte de horizon op door de vuurbal. Ik kromp ineen van de klap, we voelden de drukgolf door het open portierraam.

Die ochtend

Het Coral Hotel was een van de beste hotels van Port Sudan, wat geen reclame was voor deze treurige stad. De lobby toonde nog de grandeur van vervlogen tijden, met veel marmer en een glazen koepelgewelf. Maar de airco's maakten herrie, het zwembad was zout en koud, stopcontacten waren dood, mijn niet-rokerskamer stonk naar sigaretten en de wifi was waardeloos. Ooit was het een vijfsterrenhotel, nu was het afgezakt naar hooguit twee.

In de ontbijtzaal had ik die ochtend doelwit nummer 2 gespot. We moesten 100 procent zeker weten dat hij het was: het Hamas-kopstuk uit de Gazastrook. We hadden alleen oude foto's, zoals de mugshot uit de tijd dat hij in een Israëliische gevangenis zat. Toch herkende ik hem direct toen een ongeschoren veertiger de ontbijtzaal binnenwandelde. Hij zag er een stuk ouder uit dan op de foto's. Op zijn witte djellaba, het traditionele gewaad, zaten gele vlekken. Met de draaibare camera aan de buitenzijde van mijn laptop maakte ik een paar foto's om door te sturen naar het hoofdkwartier. De teamleider had hem ook al in het vizier, hij ging met zijn dienblad pal naast hem staan bij het ontbijtbuffet om hem van dichtbij te bekijken.

Onze man ging aan een tafeltje zitten, waarna hij razendsnel zijn ontbijt naar binnen werkte. Als je hem zo zag, zou je niet zeggen dat dit een van de belangrijkste wapensmokkelaars van Hamas was. Het land Soedan fungeerde al jaren als doorvoerhaven voor raketten en vuurwapens uit Iran, die in de haven aan land werden gebracht voor transport naar Egypte, dan door de woestijn en via geheime tunnels de Gazastrook in, klaar voor gebruik tegen Israëliische dorpen.

De wapenroutes over zee en land van Iran naar de Palestijnse gebieden. (Yde Bouma)

Die middag

's Middags had ik nog een lunchafspraak gehad met Lekke Band, de compagnon van doelwit 2. Onze afluisterdienst was te weten gekomen dat de beide mannen elkaar 's middags in Port Sudan zouden treffen om een wapentransport te bespreken. 's Avonds zou Lekke Band zijn compagnon naar het vliegveld rijden voor zijn terugvlucht naar Caïro. Die 20 kilometer lange weg bood een prima kans om beide targets tegelijk uit te schakelen.

Het was voor mij als Overijsselaar niet moeilijk om me hier

in Soedan uit te geven als Duitser. Ik deed me voor als ‘Horst’, inkoopmanager van een groot Duits reisconcern. Met valse visitekaartjes en een vals paspoort op zak was ik naar Port Sudan gevlogen.

Geen toerist zou hier voor zijn lol naartoe reizen. Roestende kranen bepaalden de skyline van deze morsige havenstad, waar de benzinewalm uit scooters en riksja’s tussen skeletten van nooit afgebouwde flats hing. Het enige aantrekkelijke hier bestond uit de koraalriffen voor de kust van de Rode Zee. En precies met die smoes had ik Lekke Band maanden geleden benaderd, zogenaamd met plannen om honderden Europese duiktoeristen naar dit oord te brengen. We hadden al meermaals om de tafel gezeten en Lekke Band zag het wel zitten om er goed geld aan te verdienen. Of het nou om toerisme of terrorisme ging, dat maakte hem niet uit. Hij presenteerde zich bij mij als de beste man voor de job, bereid om te investeren in bussen, boten, resorts en duikscholen.

‘Salam aleikum, hoe is het met je?’ zei ik toen hij tien minuten te laat de lobby binnenliep. ‘Horst, de vrede is met je,’ antwoordde hij. Hij leek moe en zenuwachtig.

‘Kullu tamam?’ vroeg ik zacht, ‘alles goed?’

‘Ja, maar het is erg druk. En ik heb slecht geslapen. Maar voor jou, *my friend*, maak ik altijd tijd. Je had nog een aantal vragen, wat wilde je precies van me weten?’

Gewoonlijk begon je in Soedan altijd met informeren naar de familie, maar bij de vorige meeting had hij dat afgehouden. Hij grapte toen dat hij alleen ‘getrouwd was met Soedan en met geld verdienen’. Nu sneed hij het onderwerp zelf aan, toen ik vroeg waarmee hij het dan zo druk had. ‘Ik denk erover een villa te kopen in Khartoem, groot genoeg voor mijn familie.’

‘Dus je bent toch getrouwd?’ vroeg ik.